

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10340/2025
19.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Петар Митић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Нови дом“ Врање, чији је пуномоћник Александар Стаменковић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 137/24 од 23.01.2025. године, у седници одржаној 19.11.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 137/24 од 23.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 137/24 од 23.01.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 137/24 од 23.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 1791/23 од 24.10.2023. године, у ставу првом изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужили, на име стицања без основа због наплате услуге грејања коју није извршио за период од 01.06.2015. године до 21.05.2016. године исплати 129.578,45 динара, односно за период од октобра 2018. године закључно са јануаром 2020. године одређене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке првостепене пресуде. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужила да туженом, на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 169.891,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом, на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати 27.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредбе члана 210. Закона о облигационим односима, оцењен је неоснованим тужбени захтев да се обавезе тужени да тужили врати новчани износ који јој је наплаћен у поступку принудног извршења, по основу правоснажног закључка јавног извршитеља, за пружене услуге грејања за период од 01.06.2015. године до 21.05.2016. године. Према утврђеном чињеничном стању, тужила се, незадовољана пруженом услугом грејања, самоиницијативно искључила са система централног грејања, након што јој је тужени рекао да за то нису испуњени технички услови, а на испостављене рачуне није благовремено изјавила рекламације, па није отпао правни основ по ком је тужени од тужиле наплатио износ новца који се тужбом тражи.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима странака са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 05.10.2020. године. Вредност предмета спора је 129.578,45 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана

479. став 6. ЗПП. Чињеница да је одлука о трошковима поступка побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић